

Arrest

nr. 41 849 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SROKA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Marokkaanse nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 december 2008 samen met haar echtgenoot en hun twee kinderen.

Op 18 maart 2009 vraagt verzoekster een verblijfskaart aan als familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot X van Spaanse nationaliteit. Beide kinderen van verzoekster dienen eenzelfde aanvraag in.

Op 15 juni 2009 wordt verzoeksters echtgenoot in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie als werknemer (E-kaart).

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een F-kaart evenals beide kinderen van verzoekster.

Op 4 februari 2010 wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot.

Op 4 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.M., N.

geboren te (...), op (in) (...)

van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg het verblijf in functie van haar echtgenoot, dhr. H.A.M.

De echtgenoot van betrokkene kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer aan de voorwaarden, overeenkomstig datzelfde artikel, voldoet. Vandaar dat er op basis van artikel 42 bis van de wet van 15.12.1980 een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 1° van diezelfde wet dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene, de echtgenote, aangezien er een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd heeft.”

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt gelijkaardige beslissingen in hoofde van beide kinderen van verzoekster.

Op 4 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van beide kinderen van verzoekster tevens het bevel tot terugbrenging. Dit bevel wordt op 17 februari 2010 aan verzoeksters echtgenoot ter kennis gebracht.

Het beroep van verzoeksters echtgenoot evenals de beroepen van beide kinderen van verzoekster, elk in hun eigen naam, tegen de te hunner opzichte genomen beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, zijn gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder de nummers 50 636, 50 668 en 50 627.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie op waarbij zij de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betwist. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht

Het is een feit dat verzoeksters echtgenoot alle mogelijke middelen heeft ondernomen om aan werk te geraken.

Dat verzoeksters echtgenoot inderdaad gedurende drie maanden gewerkt heeft, doch dat hij, gezien de economische crisis ontslagen werd, bij gebrek aan werk.

Dat verzoeksters echtgenoot zich eveneens ingeschreven heeft bij de VDAB en Nederlandse taalcursussen gevolgd heeft, doch (voorlopig) tevergeefs.

Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekster het verblijfsrecht te beëindigen en haar een bevel te geven om het land te verlaten, terwijl haar echtgenoot daarentegen alle mogelijke middelen

heeft ondernomen om aan werk te geraken, en om aan het werk te blijven, doch dat dat, jammer genoeg, door de economische crisis, niet mogelijk is gebleken om aan het werk te blijven, waardoor hij ontslagen werd bij gebreke aan werk.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar verzoekster het verblijfsrecht beëindigt en haar een bevel toekent om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., *administratief recht*, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)\

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. *Geschillen van bestuur*, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat het onderdeel van het middel waar verzoekster de schending van de motiveringsplicht opwerpt, niet ontvankelijk is daar verzoekster geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. De loutere verwijzing van verzoekster naar "*de motiveringsverplichting*" voldoet volgens verwerende partij niet aan deze vereiste daar een dergelijke algemene verwijzing zonder dat een of meer wetsbepalingen of rechtsregels als geschonden worden aangeduid, geen voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uitmaakt opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel. Ten overvloede merkt verwerende partij, bij citering van de bestreden beslissing, op dat deze ten genoegen van recht met redenen werd omkleed, die de beslissing draagkrachtig ondersteunen. Bij citering van artikel 42^{quater}, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet duidt verwerende partij erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft beslist dat het verblijfsrecht van verzoekster diende te worden beëindigd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft volgens verwerende partij gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en dit conform de toepasselijke rechtsregels. Verwerende partij merkt daarbij op dat de loutere bewering dat verzoeksters echtgenoot alle mogelijke middelen heeft ondernomen om aan werk te geraken hieraan geen afbreuk doet en dat verzoekster bovendien erkent dat haar echtgenoot slechts gedurende drie maanden heeft gewerkt en sedertdien werkloos is zodat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing niet betwist. Verwerende partij is van oordeel dat verzoekster daarbij evenmin kan voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld. Verwerende partij duidt erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht het nodige onderzoek heeft gedaan om te controleren of verzoeksters echtgenoot nog voldeed aan de voorwaarden voor de uitoefening van een verblijfsrecht als werknemer, dit geheel conform artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Daar is gebleken dat verzoeksters echtgenoot slechts van 10 maart 2009 tot 28 juni 2009 was tewerkgesteld en sindsdien een werkloosheidsuitkering krijgt, werd deze laatste nog voor een periode van zes maanden als werknemer beschouwd en werd, gelet op de gegevens waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op 4 februari 2010 terecht een beslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot genomen evenals een beslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zelf en dit zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting. Verwerende partij stelt, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer, dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens de bestreden beslissing haar werd betekend. Verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing

slechts een beoordeling is van de verblijfstoestand van verzoekster en dat bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening de hoorplicht niet geldt. Verwerende partij meent dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen overtuigen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook terecht heeft beslist om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Tenslotte geeft verwerende partij nog aan dat verzoekster op 24 februari 2010 een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie heeft ingediend.

3.3. Verzoekster voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met de motiveringsverplichting.

Verzoekster betwist geenzins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat haar echtgenoot slechts drie maanden heeft gewerkt, dat hij werd ontslagen en sindsdien nog geen nieuw werk kon bekomen, maar uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing daar geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster en voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van Vreemdelingenwet als echtgenote van een burger van Unie zijnde de heer H.A.M. van Spaanse nationaliteit.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voor genoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 1° van dit artikel luidt als volgt:

“1° er wordt, op basis van artikel 42bis, §1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 18 maart 2009 een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot van Spaanse nationaliteit heeft ingediend en dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Het gegeven dat verzoeksters echtgenoot die zij als burger van de Unie heeft vervoegd, niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer en dat het verblijf van verzoeksters echtgenoot dienvolgens werd beëindigd, wordt tevens gesteund door het administratief dossier. Verzoekster ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Verzoekster voert echter aan dat haar echtgenoot alle mogelijke middelen heeft ondernomen om aan werk te geraken en om aan het werk te blijven doch dat hij gezien de economische crisis werd ontslagen, dat hij zich heeft ingeschreven bij de VDAB en dat hij Nederlandse taallessen heeft

gevolgd. Verzoekster is van mening dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met voormelde gegevens en bijgevolg een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster door zomaar het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen en haar bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De Vreemdelingenwet schrijft in casu in artikel 42^{quater}, § 1, 1° aldus uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval op basis van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die wordt begeleid of vervoegd.

Verzoekster kan in huidig verzoekschrift het proces niet voeren van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot. Verzoeksters echtgenoot heeft een beroep ingediend tegen de beslissing genomen in zijn hoofde. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 41 848 van 19 april 2010.

Waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot alle mogelijke middelen heeft aangewend om aan werk te geraken en om aan het werk te blijven, wordt hetzelfde opgemerkt.

3.4. Daarenboven wordt opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster uitgegaan is van de juiste feiten of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu niet het geval is.

3.5. Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoekster en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In het kader van huidige bestreden beslissing worden de feitelijke en juridische motieven erin weergegeven en diende de gemachtigde van de staatssecretaris geen motieven op te nemen inzake de persoonlijke situatie van verzoekster. Verzoekster toont aldus met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de formele en/of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.7. In de mate waarin verzoekster bij de volgende bewoordingen van het verzoekschrift: *“Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekster het verblijfsrecht te beëindigen (...)”*, de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, namelijk dat het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot werd beëindigd daar deze laatste niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer en dat dienvolgens tevens verzoeksters verblijf wordt beëindigd, daar zij dit recht verkreeg in functie van haar echtgenoot, burger van de Unie, die zij heeft vervoegd, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET